

Vargabetű

Boris Jecsin néhányszor körbentarta a Földet, míg eljutott legközelebbi szomszédjához, Ukrajnához. A nagy utazás hat évet várattatott magára – ezalatt legalább hatszor fújta le a testvér vízárat. Az út a két állam nacionalistáinak szemében szimbólummá vált: létrejöttnek előfeltétele, a másiknak adott legkeisebb engedmény is hazafelirással ért volna fel. Márpedig enélkül semmi értelme a kijevi kitérőnek. Az egyik kardinalis kérdés rendezését, a fekete-tengeri flotta megosztását már többször bejelentették, ám a nagypolitika minduntalan keresztezte. Most éppen ennek kedvező alakulása tette lehetővé, hogy az alkut nyelbe üssék. Moszkva ugyanis riézbreedt arra, hogy a flotta elosztásánál is nagyobb veszteség érí, ha végérvényesen hagyja magától eltávoznia Ukrajnát.

A Kremli ideig-örögig abban a hitü reményben élt, hogy a déli szomszéd önállósága nem lesz hosszú életű. A független Ukrajna azonban ma már realitás. Az Kijev felkarolására tett nyugati kísérletek és az ukrán fogókécszészérékny pontján érte Oroszországot. Moszkva előtt újra felremltet a több évszázados félelem az elszigeteltségtől és a bekerítettségtől.

A Jecsin-létogatás az eddigigeli realista orosz külpolitika előhírnöke lehet, amelynek göréseit a NATO-vel aláír megállapodás is oldhatja. Az alkudozás hévében egymás az orosz politikusok olyan kijelentésekre ragadtatták magukat, amelyek sokkal inkább szolgálják Ukrajna és a többi szovjet utódállam elidegenését, mintsem magához edesgesését. Az orosz-ukrán viszonyban azonban nincs helyük az illúzióknak. Kijevet óvatosságra intik az Oroszországnak tulajdonított birodalmi törekvések, és Moszkva is nehezen szabadul a szláv testvére szembeni előítéletétől. És akkor nem szótunk még a belpolitikáról, amelynek gondjai most nem nyomaszújak annyira a két elnököt.

GYÉVAI ZOLTÁN

Papp József-Zimányi Zoltán

Részvények és botrányok

jaist, hanem a megtakarító-befektető polgári etoszt is rága...

Elképesztőek voltak a hazai jegyzés körülményei is. A jegyzési helyeken nemzeti imázsunkhoz méltatlan túmoldozás viszonyok alakultak ki. Tudatos előidezésről kell beszélnünk, hiszen ha valamit, ami pénz ér, értéket alul írusztanak, az azt jelenti: egy részt ingyen adják. Ha értéket ingyen adnak, akkor – akár ténylegesen, akár átvitt értelemben –

„Az egész mostani Mol-kibocsátás igazi kérdése az volt: kik, milyen arányban és milyen csatornán részesedjenek a szákmányból, ebből az azonnali árfolyamnyereségből...”

dó azonnali nyeresége meghaladja az egymilliórd forintot.

Kétes jogi és erkölcsi alapokon áll, hogy a közönségszűke hazai „másodosztályuk” további rovására az allokációs elvek előnyben részesítették a Mol munkavállalóit. Ok már 1995-ben, az első privatizációs szakaszban kihasználhatták a törvényben megadott kedvezményt. (Részletre, 700 forintos darabon vásárolhatták meg a társaság több mint 5%-os részvénycsomagját. Ezek a részvények ma ötszere annyit érnek.) Miért kellett ezen felül allokációs előnyt nyújtani számukra? Ráadásul úgy, hogy nem mentették fel őket a kedvezmény tényleges bevitelénél valóban lehetetlenül szorbánálási kötelezettség alól? Véhetőleg azért, hogy az alkalmazottak egyre szűkebb, de befolyásosabb körbe „hátsó ajtósi jegyzéssel” – így tudja kihástaní jussát a szákmányból. Minél kisebb volt ugyanis az előnyvel élni képes munkatársak száma, annál jobban jártak a „szerezésesek”. Végül is a 17 ezerből 1900 Mol-dolgozó kapott személyenként 351 részvényt – szemben a közönségszűke „másodosztályuk” 32-32 darabjával. Ez fejenként mintegy 150 ezer forintos azonnali árfolyamnyereséget – adómentes ajándékot – jelent.

Elfogadhatatlan az ilyen alulírás a közgyűjőrosztogatásban kívül azért is, mert kijátssa a tőzsdén ugyanezt a résztvényt valóban áron megvásárló valódi befektető. A melyben ezzel nemcsak az intézmény erkölcsi alap-

sorban állás keletkezik. Felborul a lehetőségek és az igények egyensúlya, felborul a polgári életben vett rend. Újajta rendre: osztásra, elosztásra lesz szükség. (A „másodosztályú” polgár hármias választás előtt áll: kérészdődik, alveti magát a megálrtatásnak vagy csai.) Mindenféle ilyen „rend” – mindenféle szocializmus – ősi törvénye: igazából csak az osztás szervezőinek és kebovölőitöknek kedvez. Ezt mutatják a véletlen lebakosok (Jd. Europark, Creditanstalt-fiók) és a jegyzési adatok is.

Rutinszerűen beindult hát a „hátsó ajtósi jegyzések” jól ismert gépezete. (Az első napon, nyújtott nyitva tartás mellett az OTP – saját közlése szerint – tízezer jegyzést vett fel. A második és harmadik napon, két órával rövidebb nyitva tartás mellett, nem jegyezhetők naponta nyolcezer főnél többen. A záronapon ráadásul – központi programhárra hivatkozva – több fiókban hosszabb ideig szüntelték a jegyzés. Az összes többi helyen négyezernél több jegyzést nem regisztráltak. „Rejtély”, hol és mikor jegyzett az ötenből húszezer ember?)

Botrányos volt, hogy a hazai forgalmazók (Creditanstalt, Concorde, OTP Bróker) még az esélyegyenlőség látszatát sem tartották fontosnak: a sorak kétszerében, a sorsszámok kiindulásnak gyakorlatában a legteljesebb anarchia érvényesült. Az összes jegyzési helyre és az összes befektetőre egységesen vonatkozó eljárás a forgalmazói-

SZÁNTÓ ANDRÁS

Kék új világ

Aputing próbíra magyar földön is az, ha megeszik. Az újabb próbíra víró étek esztünkben a fennállásának százikéncedik esztendőjét ünneplő Magyar Testgyakorlókör Kérenek bajnok címe. A hazai futballajkóságot figyelők már régóta biztosra vették, két hete a matematikusok sem vitatták, szerdán pedig az aranyérmekkel meg is erősítették a fővárosi kék-fehér gárda idei elsősgét.

Pura siktörténet ez. A mesés feltáadás törtóiája többé-kevésbé ismert, nem szeretném a helyet és az időt a részletek taglalásául rabolni. A sportsajtó az okokat, körülményeket a rendelkezésre álló információk birtokában folyamatosan igyekszik feltárni. Aztán amikor a sajtó előtt nem túl gyakran szereplő tulajdonos-klubelnök sajtótájékoztatóján bevarta az érdeklődőket, kiderült, hogy nincs csoda, nincs tróok. Munka van. És pénz. Mindkettőből elég, egyesek szerint sok is. Nézőpont kérdése, hogy kiknek – és mihez viszonyítva – mi a sok.

Nehéz felelni azoknak a fanyalgású, akik két évvel ezelőt meg azon nyilvánosban nyilvánosan (olykor nem is leplezve ellen-drukkerségüket), hogy egy sikeres üzistember a magánvagyonát (és nem vállalatiбирódmánának pénzét) kockáztatva játékosokat vásárol. Megozza hazai viszonylatban lejobbak közül. A most lezárult időnyre e fanyalgások elhaláltak, hiszen az eredmények (további erősítések, nem utolsósorban Garami József mesteredző leigazolása révén) önmagukért beszéltek.

Az élet persze nem fosztotta meg a tőmától a fanyalgásra hajlamosakat, akik nem győzték, győzik hangúlyozni: nagy kunszt és a magyar mezőnyben bajnokságot nyerni. De hát hol nyerhetne nemzeti bajnokságot egy magyar klub, ha nem Magyarország-on? Olyan, amilyen. (A lólabát újkor látom kölögni, amikor a vitáhatadlan sikert elismerők megajjúk, hogy mindez sok meglepetésére és bánatra törtört így. Mintha más csapat nem ebben a mezőnyben szerzte volna meg az első helyet.)

Nem zúvesem mennék most bele annak részletezésébe, hol, milyen légkör fogadja az idegenben pályára lépő emlékosokat és a csapatot elkísérő szurkolókat. Csak arról éntenk pár szót, hogy milyen sikk lett rigmusokban kétsége vonni a kék-fehér klub magyarságát. (Hajrá, magyarok! – hangzik sokszor az ellenfél buzdítása, jelezve, hogy az MTK-t nem tekintik hoobelinek.) Két apróságot felejtetnek el a skandálás köiben. Ad egy: a nemzeti bajnokság háza táján ez idő szorint ez az egyetlen gyűltes, amelynek alapítása (1888) óta ott szerepel nevében – ha valamilyen politikai szűjárás nem kényserítette éppen időleges névvaltoztatásra – az, hogy Magyar. Ad kettő: a kluból szezon közben eltávozott Adrian Oprisan leszámítva idegenlégióssal is „futballmagyarak” nélkül nyert bajnokságot az gyűltes.

Aprópp, magyar labdarúgás. Június 11-ére írták ki a Magyar Kupa döntőjének visszavágó mérkőzését. Az MTK az előtte álló nemzetközi sorozatomérkoszökre tekintmel kérte, hadd jászítsák le korábban a visszavágót. A döntőshozók a felkőzvetítésre hivatkozva nem mentek bele. Így a világotört gerinestet is kőpező MTK játékosainak alig marad idejük azzsák pinítésére, hanem felkészűlésre. Pedig az MTK nemzetközi kupasikere nem kizárólag az MTK-é, mert a BL-siker vagy kudarc meghatározza, hogy két év múlva milyen magyar csapat indulhat az UEFA-kupában.

Szókat azzal szónal is példázóni, hogy szép ez a siker, de hát megérdemli-e egy olyan gyűltes, amelynek kevés a nézője. Mindezekelőtt szőgezűk le, hogy a bajnoki cím nem a jelátókon (nem is zúló azokkal mellett), hanem a pályákban dóli el. Ennek a nézőhájának vannak összetettebb okai. Rézében történelmiak, részben szociológialak, részben közönségszűke. Ezek taglalása azonban más jellegű dolgozatok témájú szolgálhat.

Féltük, féltjük az idek magyar bajnokot a nemzetközi szerepléstől. Ahogy a klub belső körében már többször szó esett róla, senki sem tudja, milyen is a fiatalemberek kudarctűré-képessége. Ebben a bajnokságban ennek a próbának áll voltak alvetve, a határokon külépe vagy külföldről témoscen vendéget fogadva már mások a normák. A szakmai munkát irányító edzők – mindhármán pedagógusok is (!) – és a klub vezetői nem táplálnak bió reményeket. Senki sem tiltja természetesen a Bajnokok Ligájának megnyerését, de mindenki beéri a csapat máti tudásához – és nem utolsósorban szerencséséhez – mér legelőbb szerepléshez. Az odaadás, az elkötelezettség, a felkőcsés és az alapkövetelmény, s majd kiderül, az eddigi munka mennyire találtak súlyosnak vagy könnyűnek az első igazi megmértezők.

A tulajdonos-klubelnök munkatársával távolatban tervezt. A fentebb említtet nagy „bevásárlások” a jelenre költött milliókat, de arról beszél, hogy igazi eredményeket – amelyek a labdarúgás környezetét, erkölcsi, gazdasági, szakmai feltételeit tartósan megváltoztatják – csak középtávon lehet elérni. Ezért fontos a kék-fehérnek a példátértékű utánpótlás-nevelés. Ennek szakmai modellje lassacskán kiépült, biztatóköl az eredmények – s nem is csak a klub, hanem az egész hazai labdarúgás távlatát illetően.

Addigra már más szemlélben nevel szakácsok készítik azt a próbíra víró pudingot.

Csak a fejétől?

Sajátos „lampányfogással” éltek a Rendvédelmi Főiskolán: a főtogazatói posztra kilét pályázat kapcsán két nyílt levelet is útjára bocsátottak, természetesen névtelenül. Az egyik a korábbi vezetők kinevezése körül állítólagos törvényesítésket taglalja, s jogszabályokat idézve kéri a szakszerűség és objektívitás látszatát, a másik célja viszont kizárólag a pályázók egykőnének lejáratása.

Fejétől búzik a hal – olvasható az előbbi irrományban, ami a rendőrtásképzés bázisára is érvényes lehet. Ám a helyzet ennél bizonylatabb. Például az oktatói kar állásúlag tagjának alig néhány százaléka rendelkezik kamélatátság címmel. Szíamuk talán a tízet sem éri el. Ebben tetten érhető a rendszerváltozás követő három főtogazatói felelőssége, de mit tett az intézmény gazdjájaként a Belügyminisztérium, és mit az ORFK? Véhetően keveset. Mondjuk időnként egy-egy – másutt használhatóan bizonyult – kérdést küldtek: hátha tanárnak még jó lesz. Meg kineveztek egy vezetőt pártalapon, egy másikat tudományos fokozat nélkül.

Igy nem meglepő, hogy a több évtizede főiskolai rangra emelt intézmény máig nem vált elismert tudományos műhelyé. Aminek persze lehet más oka is. Például az, hogy „közbiztonság-tudomány” talán nem létezik. Miként nehéz elképzelni, hogy a büntető operatív ismeretek – a titkosszolgálati módszerek tana –, esetleg a nyomok rögzítésének technikája önálló diszciplína lenne. Pedig mindhárom az iskola alapárgya. S még az sem kizárt, hogy egy gyakorló zsaru jobban tanítja e „tudományokat”, mint az ELTE legkitűnőbb büntetőjog-professzora.

De akkor mitől főiskola a főiskola? Ez az igazi kérdés. Mindenestre az Országos Akkreditációs Bizottság a Rendvédelmi Főiskolát is minősíteni fogja. És nem azt nézik majd, ki az intézmény parancsnoka, hanem azt: a képzés és a tudományos kutatás színvonala megülte-e a felsőoktatásban elvárható szintet. Ez pedig nem egy emberen múlik.

LENCSESY KÁROLY

A szerzők közgazdászok

– Én csak az újságból értesültem...

DISNEYLAND

Bolgar György rovára

Teve van egy pupú

A demokráciával egyetlen nagy baj van: elhisszük róla, hogy jó. Még a diktatúra hívei is hisznek benne valamilyenre, mert biznak abban, hogy szabad választásokon hatalomra juthatnak, ami mégiscsak kényelmesebb, mint az erőszakos hatalomátvitél. Negyvenévesny szocializmus után meg különösen képpen jó kellett, hogy legyen a demokrácia. És most mégse jó. Legalábbis sokaknak. Akkor pedig ez nem is igazi demokrácia, akkor nem is volt igazi rendszerváltás, akkor itt nem is történt más, mint az, hogy a régi elit szépen átmentette a hatalmat, akkor ez itt ugyanaz a diktatúra, mint volt, csak áruháiban, és akkor mi ugyanolyan gyarmat vagyunk, mint azelőtt, csak nem a testvér Szovjetunió a gyarmatosító, hanem a rokoni kapcsolatokat még nem emlegető, ám annál kíméletlenebb gazdasági erővel minket lehengerelő Nyugat.

Ehhez képest az amerikai legelőbbi bíróság a napokban úgy döntött, hogy Clinton elnök elnök hivatali ideje alatt is folytatható magánvadás per, vagyis a bíróság, bármiikor megkezdheti Paula Jones szeméadójának tárgyalását. A bírály azzal jelentette föl Clintont még 1994-ben, hogy három évvel korábban, nem elnökéként, hanem arkansasi kormányzóként szállodai szobájába kérlette őt, majd leveleikőzött elkölte, és orális szexre akarta kényszeríteni. Jones (természetesen) nem hagyta magát, ellenben néhány év gondolkodás után (természetesen) nagy összegű kárértérítést követelt, Clinton pedig (természetesen) mindvégig politikai akcióit gyanított a botrány kiróbbantása mögött, de (természetesen)

mindenekelőtt azt próbálta elérni, hogy amíg hivatalban van, ne lehessen a per megkezdése. A legelső bíróság egyhangú és számára kedvezőtlen döntésének híre éppen a NATO-orosz oszúcs kőllős középén érte Párizsban. Ezt tudja a demokrácia. Belerondít a világébőkébe. Hát jól van ez így?

Amerikához és Szlovákához – két, be-rendezkedésőzt tekintve demokratikus államból – képest Magyarországon nincsenek ilyen extrém esetek. Itt közrőbeje fulladna, ha egy bizonyos Paula kisasszony – legyen mondjuk az MSZP egykori alkalmazotja – azzal állna elő, hogy a miniszterelnök még sima pártelnök korában, egy izzó bangulató vidéki lakosságú fórum után szállodai szobájába hívatta és – na ugye, le sem merem írni – lősd, mint fent, Arkansasban. Ugyanakkor azt is nehéz elképzelni, hogy akár az előző, akár a mostani kormány egy hamisítson meg – ráadásul már lezajlása előtt – egy népszavazást, mint azt Meciar kormánya tette. Amiből akár arra is lehetne következtetni, hogy jól állunk, arany közép-úton, a miénk nem áldemokrácia, mint a szlovák, de nem is az abszurdumai túlhatott, mint az amerikai, azval a lehetséges világok legjobbjika vagyunk. Ám a köz nem így következtet. A köz ugyanis még mindig hisz a demokráciában, és azt hiszi

róla, hogy deklarálásával, valamint néhány intézményi feltételének bevezetésével létrejön a világ legtisztességesebb, leg-igazságosabb, szellemileg és anyagilag egyaránt legeredményesebb rendje. Ha pedig mégsem, akkor nyilván az emberrel van baj. Azokkal, akik ott font vannak, és vállelve lopnak, csalnak, hazudnak, bár orális szexre azért nem vete-menek.

Holott a fent lévőkkel mindig buj van a demokráciában – akár lopnak, akár nem –, sőt mindig baj kell hogy legyen. Eppen ez volna a demokrácia lényege. Hogy a társadalom állandóan és minden oldalról vizsgálódás és kritika tárgyává teszi a hatalom birtokosait, illetve a hatalomra aspirálókat. Ettől a kontrolltól azonban a rendszer még nem működik tökéletesen, sőt a látszat az, hogy sokkal rosszabbul működik, mint az előző, hiszen nincs nap, amikor valami dicsőség ne derülne ki. És mivel a közvélemény számára egyszerűen nemigen követelhető, másrészt amúgy is nehezen felderíthető, harmadrészt pedig nagyjából mindegy, hogy egy-egy botrányban konkrétan ki volt a bűnös, az erendendő bűn a kormány fejére és magára a demokráciára száll vissza. Azaz arra a rossz demokráciára, ami itt van.

Ezt a helyzetet felismerve a leginkább antidemokratikus gondolkodású politikosok kezdik követelni az igazi demokráciát, megvalósításához pedig rendőrfőt (és rendőrfőtálmért) kiabálnak. És ezt a helyzetet ugyancsak fölismerte a miniszterelnök megint elközvetíti a demokráciába ugyan nem illő, ám sokszor mégis áhított megértő uralkodó szerepét. Reméljük használja a könnyen érthető, ám egyáltalán pontatlan, ezért bármikor össze-vissza magyarázható kifejezéseket, saját

kormányával szemben megvédi a sanyagotól népet, és úgy ígér, hogy az bármi-kor visszavonható legyen. Ha a közvélemény-kutatások szerint az embereket irritálja a sok politikai veszekedés és ehe-lyett összetartás szeretnének, akkor megpendíti a semmit sem jelentő, mégis sokat sejtető népröntkormány lehetőségét. Ha a nyugdíjasok méltatlankodnak a jövő évre tervezett nyugdíjmelés módja és mértéke miatt, akkor személyesen helyezi kiállításba nekik, hogy többet fognak kapni, annak ellenére hogy a kormány már hosszú hónapokkal ezelőtől eldöntötte, mi lesz az emelés kiszámításának módszere. Ha vihart kavár a külföldiek esetleges földvásárlásának lehetősége, akkor azonnal közli, hogy nálunk bizony ez továbbra is tilos lesz, ami sokkal egyszerűbben és egyértelműbben hangzik, mint ha elkez-vedt megmagyarázni a törvénytervezet idevonatkozó passzusait. Látszólag tehát primán működik így a demokrácia, a nép rendelésére nyomban maga a miniszterelnök reagál.

Csak hogy ez a „rövidre zárjuk a problémát, elvtársak” meg a „jogos a kérdés, mindjárt lerendezük” szociálistá módszere. Ami egyes esetekben kétségtelenül előülhet jól is, de illúzió róla azt várni (még akkor is, ha ez esetleg egyaránt a nép és a miniszterelnök illúziója), hogy akkor így szép békésen, nyugodtan, igazságszón kormányozunk. Nem, a demokrácia mindig idegesítő, sokszor igazságtalan, gyakran pedig kifejezetten piszkos lesz, a körtés csak az, hogy mennyire. Mert ahogy teve van egy pupú, van demokrácia is négy pupú, sőt több, úgy a demokrácia is van szlovák, van magyar, sőt van amerikai, csak tökéletes sincs. De Meciar és Paula kisasszony köztört tört választatunk.

Kedves lányok!

Lépcsőházi ember vagyok, mindig utólag jut eszembe, mit is kellett volna tennem, mondanom. Hozzáteenni valamit maradt, amit nem mondtam el, pedig bizony el kellett volna.

Egy kicsit most meg emlídom belőle, jó? Kedves lányok! Most már tegeződhűtünk, ha megengeditek, veletük is letegeződhűtő Rajna Zoltán tanár úr sok évvel ezelőtől ilyenjait, pedig nagyobb volt köztünk a korkülönbség. Hát látjátok, ennyi volt az egész. A sok hűhő, készűlés és izgalom. Feleltesleges volt? Nem. Legfeljebb az izgalomból lett volna kevesebb is elég, de hát tudom, úgysem lehet ezt megspórolni. Látjátok, a tanár úr is izgal, remeg kissé a keze, amint a papírokat igazgatja, s a másik is, idegesen gyűri-fogatja a tollát, a harmadiknak meg, lám, a lábait jeleznek, hiszen tudjátok, a tesztbeszéd... Igen, mindannyian izgulunk egy kicsit. Én is. Ti még nem érettezőgtöztök, én meg még nem voltam társelnök.

És tudjátok, mi az érdekes? Úgy el-gondolom magamban, mi lett volna, ha nekünk kellett volna az asztal másik oldalára ülünk egyenként arra a bizonyos egyetlen székre, s szép sorjában feleltünk. Vizsgálunk. A történelemtanár nyilván brilliőrözik történelmeimből. De vajon hanyast kapott volna angolból vagy titkári ismeretekből? S hogyan rajzolta volna fel a magyartanárt a fogyasztási függvényét, tudta volna-e, mi is az a határhaszon? No és én? Tudtam volna-e pontosan, mikor találkozott először Roosevelt, Churchill és Szatán? Fel tudtam volna-e sorolni József Attila összes szerel-méit? Dehogy tudtam volna! Szűntő Judit után megállt volna a tudományom. Még Flóra sem jutott volna hirtelen eszembe.

Hát látjátok, így van ez. Hiszen Ti többet tudtok, mint mi! Mi „székberekek” vagyunk, születemberek, mint Moholy-Nagy mondta, erre-arra szakosodtunk, s ahhoz értünk jobbra. Ti meg egészeb-ber meg vagyok többünkél, most indultok csak ilyen-olyan paruccák felé a szakma-iszék szűk folyosóiban. Jól van ez így? Nincs jól. Mi itt ülünk, „tudók”, nyolc-kilencen vagy hűnyan, ti meg az asztal másik oldalán, mindig egyedül. Hát miért nem szóltok? Hisz ez így nem fair! Egy az egy ellen! Úgy volna többségesebb. S mindjárt nekünk volna több igazságunk!

De hát tudom, így kell ennek lennie, ahogy most van. Mi is így ülünk ott, mindnyájan, egyenként annak idején, s akkor még mi is egészebber voltunk. Ez a Ti mai nagy előnyötök, kincsetek. Az egész!-ség. Ez még talán az utolsó pillá-pan, amikor megtarthattátok. Később visszakereszeli, ha elvéste, iszonyú nehéz. Vigyázniuk hát, hogy ha születésmi is kell, valami azért mindig maradjon. Ami kerestet az ősszel, ősszertart. Egy kis Rákóczi-szabadságharc, egy kis London, egy kis „Sem utódja, sem boldog őse...”. Mert lehet, hogy egyszer csakugyan vas-oroszból kell tiltakozni egy delegációt, egy külföldi vendéget, s beszélgetni fogtok angolul németül Trianonról, a tőszéredőly vagy a magyar nyelv szerkezetéről. Vagy nagyzólteik kérnek tanácsot, mit csináljanak kárpótlási jegykével, s gyermekekét kerdi majd, ki is volt az a Kinizsi Pál, s csakugyan olyan erős volt-e.

S most itt állunk egymással szemben a tanterem két szélén, köztünk ez a semmi nagy úr, mint valami Styx, a néhány felkészűlési pól, megannyi ladik, melyekkel áthozunk benneteket az unnesó partra, nem a háttér, hanem az Elérbe. Igen, nagyvételű. Így, közfelvesszen.

SZÁNTÓ R. TIBOR